

विघ्नहरूबाट मुक्त हुने सहज युक्ति

बापदादा सदा आफ्ना सिकीलधे अति प्रिय बच्चाहरूलाई स्नेहको दृष्टिले, आफ्नो सर्वश्रेष्ठ शिरताज बच्चाहरूलाई त्यही पद्मापद्म भाग्यशाली रूपमा देखेर सदा खुशी हुनुहुन्छ, कल्प पहिलावाला बिछोडिएका बच्चाहरू कति श्रेष्ठ पद पाउन योग्य बनेका छन् । हरेक बच्चाको योग्यता, हरेक बच्चाको विशेषता बापदादाको अगाडि सदा स्पष्ट छ र बापदादा हरेक बच्चाको विशेषताको मूल्यलाई जानेर हरेकलाई अनमोल रत्न सम्झनुहुन्छ । सदैव बापदादाको स्मृति स्वरूप सदा सहयोगी बच्चाहरू हुन् । बापदादा विभिन्न मूल्यवान् रत्नहरूकै सदा साथमा रहनुहुन्छ । यस्ता अमूल्य रत्न जसलाई बाबाले आफ्नो गलाको हार बनाउनुभयो, दिलतखतनशीन बनाउनुभयो, नयनको सितारा बनाउनुभयो, शिरको ताज बनाउनुभयो, विश्वमा आफू सँगसँगै पूजनीय बनाउनुभयो, अनेक भक्तहरूको इष्टदेव बनाउनुभयो— यसरी स्वमानमा सदा स्थित रहन्छौ ? जुन दृष्टिले बापदादा हेर्नु हुन्छ वा विश्वले हेर्छ, त्यही स्वरूपमा सदा रहन्छौ ?

आज बाबा र दादा दुवैको कुराकानी चलिरहेको थियो बच्चाहरूको विषयमा । बापदादाले भन्नुभयो— “सहजयोगी बच्चा, राजऋषि बच्चा” अगाडि बढ्दा बढ्दै तीव्र गतिको सट्टा कहिलेकाहीँ रोकिन्छ— किन रोकिन्छ ? आफ्नो जीवनको भविष्य श्रेष्ठ लक्ष्य स्पष्ट देखिँदैन । पछि गएर के होला... यो प्रश्नको परीक्षा अगाडि आउँछ जसले गर्दा तीव्र गति वा तीव्र पुरुषार्थ बदलिएर पुरुषार्थको रूप हुन जान्छ । आएका बाधालाई मेटाउने वा पत्थरलाई पार गर्ने हिम्मत कम हुन जान्छ । त्यसैले अगाडि बढ्दा बढ्दै थाक्छन् । कोही थाक्छन्, कोही निराश हुन्छन् अर्थात् आफैसँग हतोत्साह हुन पुग्छन् । यस्तो समयमा बाबाको सहारा मिलेर पनि आफूलाई बेसहारा अनुभव गर्छन्, तर बापदादा एक सेकेण्डको सहज साधन वा कुनै पनि विघ्नबाट मुक्त हुने युक्ति जुन समय प्रतिसमय सुनाइरहनुहुन्छ, त्यो बिर्सिन्छन् । सेकेण्डमा स्वयम्को स्वरूप अर्थात् आत्मिक ज्योति स्वरूप र कर्ममा निमित्त भावको स्वरूप— यो डबल लाइट स्वरूप सेकेण्डमा हाई जम्प लगाइदिनेवाला हुन्छ । तर बच्चाहरूले के गर्छन् ? हाई जम्प लगाउनुको सट्टा पत्थरलाई फुटाउन थाल्छन् । हटाउन थाल्छन् । जसले गर्दा जति पनि यथाशक्ति हिम्मत र उल्लास छ त्यो त्यसैमा समाप्त गरिदिन्छन् अनि थाक्छन् वा निराश हुन पुग्छन् । जब बच्चाहरूको यस्तो मेहनत देख्नुहुन्छ अनि बापदादालाई पनि दया आउँछ । जम्प लगाऊ अनि सेकेण्डमा पार होऊ, यो बिर्सिन्छन् । बच्चाहरूले के गर्छन् र बापदादाले के भन्नुहुन्छ, आज यो कुराकानी भइरहेको थियो । सहज मार्गलाई अलिकति विस्मृतिको कारणले यति मुश्किल गरिदिन्छन् जसले गर्दा आफै थाक्न पुग्छन् ।

अझै के गर्छन् ? आफ्नै व्यर्थ संकल्पको तुफान आफैं रच्छन् र त्यही तुफानमा स्वयम् हल्लिन पुग्छन् । आफ्नो निश्चयको जग वा अनेक प्रकारका प्राप्तिहरूको आधारमा स्वयम् नै हल्लिन्छन् । के थाहा विनाश हुन्छ वा हुँदैन, भगवानुवाच ठीक छ वा छैन, दुनियाँको अगाडि निश्चयका साथ भनौं वा नभनौं, गुप्त रहौं वा प्रत्यक्ष हौं— जम्मा गरौं वा सेवामा लगाऔं... प्रवृत्तिलाई सम्हालौं वा सेवामा लागौं । आखिरीमा के हुने हो, बाबा त निराकार अनि आकारी हुनुभयो— साकारमा सामना गर्नेवाला त हामी हौं । यस्तो व्यर्थ संकल्पको तुफान रचेर स्वयम्लाई नै डगमग गर्छन् । आफ्नो निश्चयको आधारलाई हल्लाइदिन्छन् । जसरी तुफानले कहीं पुर्‍याइदिन्छ— त्यस्तै यो व्यर्थ संकल्पको तुफानले तीव्र पुरुषार्थबाट पुरुषार्थ तर्फ लिएर आउँछ । यस्तो तुफानमा नआऊ— बापदादा यस्ता बच्चाहरूसँग सोध्नुहुन्छ के अहिलेसम्म पनि ट्रष्टी हौ वा गृहस्थी हौ ? जब ट्रष्टी हौ भने जिम्मेवार को ? तिमी वा बाबा ? जब बाबा जिम्मेवार हुनुहुन्छ भने, हुन्छ वा हुँदैन, के होला— यो बाबाको जिम्मेवारी हो वा तिम्रो हो ?

निश्चयबुद्धिको पहिलो निशानी के हो ? निश्चयबुद्धि अर्थात् सदा निश्चिन्त । जब बाबाले तिम्रा सबै चिन्ता आफूमाथि लिइसक्नुभयो भने तिमी किन चिन्ता गर्छौ ? विनाश होस् नहोस् वा कहिले हुन्छ, यो चिन्ता ब्राह्मण जीवनमा किन ? के ब्राह्मण जीवन, हीरातुल्य जीवन, बाबासँग मिलन मनाउने जीवन, चढ्ती कलाको जीवन, सर्व खजानाहरूले सम्पन्न हुनेवाला जीवन, सर्व अनुभूति सम्पन्न जीवन राम्रो लाग्दैन ? चाँडै समाप्त गर्न चाहन्छौ ? कुनै कष्ट वा मेहनत छ र ? भक्तिमार्गमा यही पुकान्यौ— यो अतीन्द्रिय सुखको जीवनको दिन एकबाट चौगुना होस्— अहिले नै थाक्न पुग्यौ ? यस्तो संकल्प गर्नेहरूप्रति बापदादालाई हंसो उठ्छ । अप्राप्ति के छ जसले गर्दा यस्तो संकल्प

उठाउँछौ ? जब कल्याणकारी बाबा भन्छौ, कल्याणकारी जीवन भन्छौ भने जति पनि भगवानुवाच छन् त्यसमा अनेक प्रकारका कल्याण समाहित छन् । किन र कसरी भनेर यस्तो संकल्पद्वारा निश्चयबुद्धिको आधार (फाउण्डेशन) हल्लाउँछौ किन ? यदि यस्तो सानो-सानो तुफानमा जग हल्लिन्छ भने महाविनाशको महान् तुफानमा कसरी टिक्न सक्छौ ? यो त केवल एउटा आफ्नो व्यर्थ संकल्पको तुफान हो, महाविनाशमा त अनेक प्रकारका चारैतिरबाट तुफान हुनेछ अनि के गर्छौ ? यति सानो कुरामा, जसमा अझ अगाडिको लागि समय मिलेको छ, साथ मिलेको छ, अनेक प्रकारका खजाना मिलिरहेका छन्, प्राप्ति हुँदा पनि समाप्तिको उत्कण्ठा किन गर्छौ ? सुखको दिनमा धैर्य राख । कहिले र किन को अधैर्यमा नजाऊ । आफ्नै व्यर्थ संकल्पहरूको तुफानलाई समाप्त गर, सम्पत्तिवान् बन, समर्थीवान् बन । सदा निश्चयबुद्धि । कल्याणकारी बाबा र कल्याणकारी समयको हरेक सेकेण्डको लाभ उठाऊ । सारा कल्पमा यस्तो सम्पत्तिवान्, भाग्यवान् दिन, भाग्य विधातासँगको साथको दिन फेरि आउने छैन । विनाशको समयमा पनि यो प्राप्तिको समय याद गर्नेछौ, त्यसैले ड्रामा अनुसार कल्याण अर्थ जे ड्रामाको दृश्य चलिरहेको छ त्यसलाई त्रिकालदर्शी बनेर, हिम्मत र उल्लासवाला समर्थ आत्मा बनेर, स्वयम् पनि समर्थ रहने गर अनि विश्वलाई पनि समर्थ बनाऊ । पत्थर फोर्नमा नथाक, स्वयम्को तुफानमा हल्लिने नगर, अचल बन । बुझ्यौ । के गरिरहेका छौ र गर्नु के छ ? बापदादाको यही कुराकानी भयो— बच्चाहरूले के खेल गर्छन् ! अब समर्थीको खेल खेल्ने गर जसले गर्दा यो सबै खेल समाप्त होस् । निराश हुनुको सट्टा दिल सदा खुशी होस् । अब यस्तो संकल्पलाई यस महान् यज्ञमा आहुति गरेर जाऊ— साथमा लिएर नजाऊ— सदाको लागि स्वाहा । जब स्वयम् नै स्वाहा भएका छौ भने यो संकल्प कसरी आउन सक्छ ? त्यसैले स्वाहाको भोग लगाएर जाऊ । समर्थ संकल्प रूपी फलहरूको भोग लगाऊ— बुझ्यौ कुनचाहिँ भोग लगाउनु छ ? अच्छा !

यस्ता सदा निश्चिन्त, सदा निश्चयबुद्धि, हरेक महावाक्यको महान् अर्थलाई जान्नेवाला, संकल्पको पनि दृष्टी अर्थात् जुन बाबाको संकल्प त्यो बच्चाको संकल्प, यस्तो मन, बुद्धि, संस्कार समान, बापदादाका समीप आत्माहरूलाई बापदादाको यादप्यार एवम् नमस्ते । *रुहानी बच्चाहरूको रुहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते ।*

पार्टीहरूसँग भेटघाटः—

बापदादा हरेक बच्चालाई सर्वश्रेष्ठ आत्माको रूपमा देख्नुहुन्छ, किनकि विश्वमा जतिसुकै श्रेष्ठ आत्माहरू छन् फेरि पनि तिम्रो अगाडि के हुन् ? तुच्छ अर्थात् केही पनि होइनन् । जुन आत्माहरू आफ्नो अविनाशी पिताको विशेष रचना— स्वर्गका अधिकारी बन्न सक्दैनन् भने के भए त ? जुन बच्चाहरू बाबाको सम्पत्तिको अधिकारबाट वञ्चित रहन जान्छन् भने ती के भए ? त्यसैले जतिसुकै आजकालका प्रसिद्ध आत्माहरू भए पनि तिम्रो श्रेष्ठ प्राप्तिको अगाडि केही पनि होइन । त्यसैले त सबैभन्दा श्रेष्ठ भयौ । आजको दुनियाको राष्ट्रपतिले पनि तिम्रीलाई ब्रह्माकुमारको बदलामा राष्ट्रपति बन भनेमा भन्छौ र ? बन्दैनौ नि ! किनकि जान्दछौ— कहाँ आजको पुरानो दुनियाको अल्पकालको पद अनि कहाँ सदा कालको पद । त्यसैले संकल्प मात्र पनि बुद्धि त्यहाँ झुक्न सक्दैन किनकि जब राजाहरूको पनि राजा बन्दैछौ भने यो त के हो र ? यो त ताज विनाको बादशाह हो, बादशाहमा त पावर हुन्छ— त्यो त कहाँ छ र ? एक त बेताज अर्को विना शक्ति, त्यसैले त आँखा डुब्दैन नि । यस्तो श्रेष्ठता वा महानता सदा स्मृतिमा रहोस् । सदा स्मृति स्वरूप रहेमा सर्व प्राप्तिको अनुभव गर्न सक्छौ । थोरैमा राजी हुनेवाला होइनौ, थोरैमा राजी को हुन्छन् ? भक्त । भक्त त होइनौ नि ? अधिकारी हौ नि । अधिकारीलाई आफ्नो सर्व अधिकारको अनुभव हुन्छ, आज घरमा रहनेले पनि आफ्नो पूरा अधिकार माग्छन्, नोकरले पनि पूरा अधिकार माग्छन् । यदि थोरै मात्र पनि कम भयो भने भन्छ— मेरो अधिकार देऊ । बाबा त सर्व अधिकार दिनेवाला हुनुहुन्छ, त्यसैले सर्व अधिकार प्राप्त गर । भक्त होइन, अधिकारी बन । भक्त आत्मा जबसम्म ब्राह्मण बन्दैनन् तबसम्म स्वर्गमा आउन सक्दैनन्, भक्तबाट ब्राह्मण बनेपछि मात्र ब्राह्मणबाट देवता बन्दछन् । भक्तपनको अंशमात्र पनि नहोस्— यसलाई भनिन्छ सम्पूर्ण अधिकारी । भक्त र भगवान्को मिलन, बच्चा र बाबाको मिलन— दुबैमा रात दिनको फरक हुन्छ नि । अब कुनचाहिँ मिलन राम्रो लाग्छ ? जब मायाको वशीभूत हुन्छौ त्यतिखेर कुन रूपमा मिल्छौ ? “कृपा गर्नुहोस्, आशीर्वाद गर्नुहोस्, शक्ति दिनुहोस्, के गरूँ, कसरी गरूँ, कुनै मार्ग दिनुहोस्, हाम्रो पासमा मायालाई

२०७१ भाद्र २९ आइतबार १४-०९-२०१४ प्रातः मुरली “अव्यक्त बापदादा” रिवाइज १४.१२.७८ मधुबन नपठाउनुहोस्”- यो त कमजोरी भयो नि । महावीरले दुश्मन नआओस्, म त महावीर हुँ भन्छु भने त्यसलाई के भन्ने ? महावीरले त दुश्मनलाई आह्वान गर्छ आऊ अनि हामी विजयी बन्छौं । महावीर परीक्षालाई देखेर डराउँदैन, चुनौती दिन्छ किनकि त्रिकालदर्शी हुनाले जान्दछ- हामी कल्प-कल्पका विजयी हौं । अच्छा ।

राजस्थान र इन्दौर जोनका पार्टीहरूसँग व्यक्तिगत भेटघाट:-

राजस्थानलाई वरदान धेरै मिलेको छ । पहिले-पहिले सेवाको साधन उपहारमा राजस्थानलाई मिल्यो । पहिलो तीर्थस्थान त राजस्थान नै भयो । बाबा, दादा दुवैको राजस्थानलाई वरदान छ । वरदानले फल त अवश्य दिन्छ तर कुन समय दिन्छ त्यो समय देखिरहनुभएको छ । मेलाको साथ-साथै विशेष रूपबाट यस्तो वातावरण बनाऊ जसरी चुम्बकले सबैलाई आफूतिर आकर्षित गर्छ, यस्तै रूहानी वातावरण, आत्माहरूलाई आफूतर्फ आकर्षित गरोस्, यो हो मेलाको सफलता । विशेष ख्याल (अटेन्शन) राख्दै हरेक वर्गका आत्माहरूलाई यो मेलाको साधनद्वारा सम्पर्कमा ल्याऊ । साधन धेरै आकर्षणवाला छ, साधनको पूरा फाइदा उठाऊ, सबैतिर आवाज फैलियोस् । मेहनत गरेपछि फल अवश्य निस्कनेछ । एक दिन आउनेछ अवश्य, जो राजस्थानको संख्या कमालको लिस्टमा आउनेछ, केवल यसको लागि परोपकारी बन । परोपकारीबाट विश्व उपकारी बन्नेछौं । बापदादाको विशेष धर्ती जसमा बाबाको दृष्टि पन्यो त्यसले अवश्य फल दिनेछ । राजस्थानको महिमा बाबाले जान्नुहुन्छ, राजस्थानमा रहनेहरूले कम जान्दछन् । बाबालाई थाहा छ- के हुनेवाला छ । भए पछि फेरि सुनाउनु ! मुख्य केन्द्र पनि राजस्थानमा छ नि, त्यसैले वरिपरि पनि अवश्य आकर्षणको केन्द्र बन्नेछ । त्यो पनि समय आउनेछ । साकार बाबाको पहिलो-पहिलो दृष्टि कहाँ गयो ? राजस्थानमा, त्यसैले कुनै विशेषता त हुनुपर्छ नि । जब समय हुन्छ, पर्दा खुल्छ अनि दृश्य सम्मुख आउँछ । अच्छा ।

टीचरहरूसँग भेटघाट:-

टीचरहरूको विशेष कर्तव्य नै हो बाबाको याद र सेवा । त्यसैले सबै टीचरहरूले हिम्मत राम्रो देखाए, मेहनत पनि राम्रो गरिरहेका छन् र मेहनतको फल दिन प्रतिदिन फलीभूत हुँदै जानेछ । मध्य प्रदेशलाई वरदान छ- फल्दै फुल्दै रहनेछ किनकि एकमत र एकरस अवस्थामा रहेर एकै कार्यमा लाग्नेवाला आत्माहरू स्वयम् पनि सदा प्रफुल्लित रहन्छन् र धर्तीलाई पनि फलदायक बनाउँछन् । जसरी आजकल विज्ञानद्वारा भर्खरै बीऊ रोपिन्छ अनि तुरुन्तै फल मिल्छ । पहिले भन्दा तीव्र गति छ, जे बीज रोप्यो त्यो प्राप्त हुन जान्छ । त्यस्तै आफ्नो साइलेन्सको बलद्वारा सहज र तीव्रगतिले प्रत्यक्षता पनि देख्नेछौं, हाई जम्प लगाउनेवाला हौं नि । पत्थर फुटाउनेवाला त होइनौं । जस्तो निमित्त आत्माहरू हुन्छन्, त्यस्तै वायुमण्डल पनि बन्छ, स्वयम् सहयोगी छ भने आउनेवाला आत्माहरूलाई पनि सहयोगी बनाइदिन्छ । स्वयम् उल्लानमा छ भने आउनेवाला आत्माहरूमा पनि त्यही भाइब्रेशन फैलिन्छ । त्यसैले निमित्त आत्माहरूलाई सदा निर्विघ्न एक बाबाको लगनमा मगन रहनेवाला, यही स्थितिमा रहनु छ ।

वरदान:- व्यर्थ वा डिस्टर्ब गर्नेवाला बोलबाट मुक्त डबल लाइट अव्यक्त फरिश्ता भव

अव्यक्त फरिश्ता बन्नु छ भने व्यर्थ बोल जुन कसैलाई पनि राम्रो लाग्दैन त्यसलाई सदाको लागि समाप्त गर । कुरा हुन्छ दुई शब्दको तर त्यसलाई लामो बनाएर बोलिरहनु, यो पनि व्यर्थ हो । जुन चार शब्दमा काम हुन सक्छ, त्यो १२-१५ शब्दहरूमा नबोल । कम बोल, विस्तारै बोल... यो स्लोगन गलामा लगाएर राख । व्यर्थ वा डिस्टर्ब गर्ने बोलबाट मुक्त बन्यौं भने अव्यक्त फरिश्ता बन्नमा धेरै मद्दत मिल्नेछ ।

स्लोगन:- जसले स्वयम्लाई परमात्म प्यारको पछाडि कुर्बान गर्छन्, सफलता उसको गलाको माला बन्न पुग्छ ।